

ved, er det Sted i § 1, hvor Folketinget i 4de Linie har indføjet Ordet „hændelig“ — og senere Ordet „Uagtsomhed“, som det ærede 6te Medlem for 5te Kreds (Ejsing) ogsaa omtalte. Udtrykket „hændelig Skade“ er et meget elastisk Begreb. Er det for Eksempel en hændelig Skade, naar Vinden blæser en Kupèdør i paa en rejsendes Fingre, eller er det en Uagtsomhedsskade? Hvis jeg skulde være Dommer i dette Spørgsmaal, vilde jeg maaske kalde det for en hændelig Skade, men paa den anden Side vilde det dog være uretfærdigt at idømme Jernbanen en Skadeserstatning. For en Maanedes Tid siden saa jeg paa Hjørring Banegaard en Kone, som vilde staa ud af en Kupé. Hun blev gjort opmærksom paa, at hun ikke maatte, men ikke desto mindre traadte hun ned paa Perronen og faldt. Heldigvis kom hun ingen Skade til, men hun kunde jo godt have brækket Arme og Ben. Om hun nu ikke hørte eller ikke vilde høre Konduktørens Advarsel, ved jeg ikke, men man vilde maaske dog ogsaa kalde en saadan Skade for hændelig, om end man egentlig maa sige, at det var vedkommendes egen Skyld, hvis der var sket noget. Jeg nævner disse Eksempler paa, hvorledes der kan ske Ulykker, for at vise, at der kan være Tvivl om, til hvilken Kategori de hører.

Som det ærede Medlem, der sidst talte, bemærkede, er der i § 4, 3die Stykke, indført følgende Bestemmelse: „endvidere kan der, hvor der er Trang til Stede, ydes disse saavel som ældre Børn Hjælp til normal Fuldførelse af paabegyndt Skolegang, Lære eller Studium“. Jeg ved ikke, om dette er et nyt Principle, man her er kommet ind paa, men i alt Fald er man ikke tidligere gaaet saa vidt i Erstatningsansvar. Man vil ofte komme til at staa saaledes, at man ikke kan skifte Vind og Sol lige. Det er jo f. Eks. en Kendsgerning, at en Læge sjælden er færdig med sit Studium, før han er en 27—28 Aar, og hvis han er en „Dumpekandidat“ nogle Gange, bliver han let 30 Aar. Jeg synes dog ikke, at det vil være rimeligt at paalægge Jernbanerne at yde Erstatning i saa langt et Aaremaal.

Erstatningssummerne er blevet betydelig forhøjet i det andet høje Ting, og den højterede Minister har tiltraadt dem. Det er jo Maksimumsbeløb, der staaar anført, og jeg skal ikke hæfte mig ved dem.

I § 5, som handler om Erstatningskrav for beskadiget Haandbagage eller andre Ejendele, er Erstatningssummen og

saa blevet forhøjet meget betydeligt, nemlig fra 1 000 Kr. til 2 000 Kr. Det er ganske vist et Maksimumsbeløb, men jeg tror, det er højst uheldigt, at der i Loven fastsættes et saa stort Beløb, for det vil uvilkaarligt føre til, at Folk, som har mistet Bagagen, søger at skrue Erstatningsbeløbet op til de 2 000 Kr. Jeg erindrer, at der for nogle Aar siden blev en Haandkuffert borte paa en Privatbane. Ejeren forlangte en Erstatning af 291 Kr., idet han gjorde gældende, at der var et Sæt nyt Tøj og nogle nye Strømper i Kufferten. Han fik ogsaa Beløbet udbetalt. Efter 6 Maanedes Forløb kom Kufferten uskadt og med sit fulde Indhold til Veje, men da man tilbød Manden at faa Kufferten tilbage, svarede han, at han i den forløbne Tid var blevet saa svær, at han ikke længere kunde passe Tøjet. Sagen gik saa til Retten, der blev udnævnt nogle Skønsmænd, og de vurderede Kufferten med hele dens Indhold til 135 Kr. Det viste sig ved Undersøgelsen, at Kufferten hverken indeholdt et nyt Sæt Tøj eller nye Strømper, men et gammelt Sæt blaåt Cheviot og nogle Strømper, som ogsaa var en Del medtaget. Retten tikendte derefter Manden et Beløb af 100 Kr. i Af-savn, hvilket jeg nu synes var et ret stort Beløb, naar uvildige Mænd havde skønnet, at Værdien alt i alt var 135 Kr. Jeg nævner blot dette for at vise, hvorledes Folk stiller sig med Hensyn til Erstatningskrav, naar det er det offentlige, der skal betale — det er maaske en menneskelig Tilbøjelighed. Jeg synes derfor ikke, at der burde have været sat et saa stort Beløb som 2 000 Kr.

Jeg skal ikke trætte det høje Ting med flere Eksempler, men kun sige, at det, det gælder om ved denne Lov, er, at der bliver trukket saa skarpe Grænser, som det er gørligt under fornuftig Hensyntagen til alle Sider. Det er derfor uheldigt, at der findes saa svævende Ord, svævende Bestemmelser, jeg sigter her til Ordet „hændelig“. Det er højst uheldigt. Lovforslaget bør i saa Henseende stærkt afgrænses. Jeg skal med disse Ord paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til villig og hurtig Behandling i et Udvalg og i dette høje Ting.

Lewinsky: Erstatningspligt for Jernbanedrift har vi allerede haft en Del Aar, Loven af 26. Marts 1898 har Bestemmelser derom. Det er altsaa ikke noget nyt Emne for Lovgivningsmagten, som dette Lovforslag omhandler. Det er en Revision